

Sygn. akt II K 1053/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Marta Czapska

przy udziale Prokuratora Moniki Kobryś

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16.04.2019 r.

sprawy przeciwko

Ł. F. urodz. (...) w W.

synowi W. i B. z d. F.

oskarżonego o to, że: w dniu 25 sierpnia 2018 roku w L. ul. (...), woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości; pierwsze badanie 0,58 mg/l, drugie badanie 0,61 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził pojazd mechaniczny marki N. o nr rej. (...) w ruchu lądowym, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego przez Sąd Rejonowy dla (...), sygn. akt V K 746/16 w związku ze skazaniem za przestępstwo,

tj. o czyn z art.178a § 1 i 4 k.k.

orzeka

I. Uznaje oskarżonego Ł. F. za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, stanowiącego występki z art.178a § 1 i 4 k.k. i za to na mocy art. 178a § 4 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

II. Na mocy art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

III. Na mocy art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 12.000 (dwanaście tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

IV. Na podstawie art. 619 § 1 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego M. D. kwotę 442 (czterysta czterdzieści dwa) złotych i 80 (osiemdziesiąt) groszy tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

V. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego z obowiązku zwrotu kosztów sądowych i przejmuje je na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 1053/18

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 16 kwietnia 2019 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony Ł. F. w dniu 25 sierpnia 2018 roku znajdował się w stanie nietrzeźwości. Mimo tego podjął jazdę samochodem marki N. o nr rej. (...) w L., został zatrzymany na ul. (...). Badanie trzeźwości wykazało, że o godzinie 20.31 znajdował się pod wpływem 0,58 mg/l, drugie badanie przeprowadzone o godzinie 20.33 wykazało 0,61 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Oskarżony był wcześniej prawomocnie skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k. wyrokiem z dnia 8 marca 2017 r. wydanym przez Sąd Rejonowy dla (...), sygn. akt V K 746/16. Wówczas Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego (k.24,50),
- protokół użycia alkometru (k.3),
- odpis wyroku (k.20).

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień (k.24). W trakcie rozprawy również przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, tym razem złożył wyjaśnienia (k.50). Stwierdził, że podjął jazdę samochodem, bo zerwał paznokiec i chciał udać się do apteki, miał do przejechania około 3 km. Pił wcześniej alkohol, było to kilka piw. Był świadomy, że wówczas obowiązywał go zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż są rzeczowe, logiczne i znajdują potwierdzenie w protokole użycia alkometru (k.3) oraz odpisie wyroku (k.20).

Sporządzone w toku postępowania dokumenty wymienione na k. 50v zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Udział w ruchu drogowym, a zwłaszcza prowadzenie pojazdu w ruchu lądowym wymaga rozwagi i zachowania ostrożności, by uniknąć wszelkich zagrożeń bezpieczeństwa w tym ruchu. Ruch lądowy odbywa się różnymi pojazdami i na różnych drogach, ale każdy z uczestników ruchu obowiązany jest przestrzegać przepisów i zasad bezpiecznego korzystania z drogi. Oskarżony naruszył podstawowy warunek bezpiecznego korzystania z drogi publicznej w postaci obowiązku trzeźwości uczestników ruchu, wyrażonego w art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

W dniu 25 sierpnia 2018 r. oskarżony w L., jechał drogą lokalną. Znajdował się pod wpływem alkoholu, którego stężenie wynosiło w pierwszym badaniu 0,58 mg/l, drugie badanie wskazało wyższy o 0,03 mg/l stan nietrzeźwości (k.3). Oznacza to, że oskarżony podjął jazdę w ruchu lądowym, będąc w stanie nietrzeźwości. Ten stan nietrzeźwości spowodował, że stwarzał zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego, mógł spowodować kolizję lub wypadek drogowy.

Ponadto oskarżony był już karany za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. oraz art. 178a § 1 i 4 k.k. w dniu zdarzenia obowiązywał wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych (odpis wyroku z k. 20, karta karna k. 48).

Czyn oskarżonego należy zatem zakwalifikować jako przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k., gdyż polegał na tym, że oskarżony poruszał się pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości, który ustalony został przez ustawodawcę w art. 115 § 16 pkt 2 k.k. na 0,25 mg alkoholu w litrze wydychanego powietrza. Oskarżony przekroczył ten ustawowy próg nietrzeźwości ponad dwukrotnie. Ponadto oskarżony był prawomocnie dwa razy karany za podobne czyny (karta karna z k.48).

Stopień społecznej szkodliwości czynu polegającego na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości był znaczny, ze względu na znaczny stopień nietrzeźwości (k.3) oraz zlekceważenie orzeczonego dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych (k. 20). Stopień winy oskarżonego był również znaczny, ze względu na umyślne działanie i wcześniejszą wielokrotną karalność oskarżonego (k.20).

Oskarżony ma 30 lat, jest żonaty, ma na utrzymaniu troje dzieci, zdobył wykształcenie podstawowe, podjął pracę jako mechanik – elektryk i zarabia około 4.200 złotych miesięcznie (oświadczenie z k.50), był 7 razy karany, w tym za 2 przestępstwa podobne (k.48).

Kara powinna przekonać oskarżonego i ogół społeczeństwa, że popełnianie przestępstw nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości. Celem kary jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych oraz wskazywanie, że reguły bezpiecznego użytkowania dróg publicznych obowiązują wszystkich i należy w taki sposób prowadzić pojazdy by uniknąć możliwych i przewidywalnych zagrożeń bezpieczeństwa, a tym samym zapobiegać wypadkom i kolizjom na drogach.

Do okoliczności obciążających należy zaliczyć przede wszystkim nagminność przestępstw prowadzenia pojazdów pod wpływem alkoholu w całym kraju, znaczny stan nietrzeźwości (k.3), uprzednią karalność oskarżonego (k.48) i lekceważenie obowiązującego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych (k.20). W realiach niniejszej sprawy nie można dopatrzeć się okoliczności łagodzących wobec oskarżonego.

Biorąc pod uwagę powyżej wymienione przesłanki wymiaru kary Sąd uznał, że karami adekwatnymi do stopnia winy i społecznej szkodliwości poszczególnych czynów powinna być kara 1 roku pozbawienia wolności.

Kara ta nie może być warunkowo zawieszona, gdyż oskarżony był już karany na karę pozbawienia wolności i stanowiłoby to naruszenie dyspozycji art. 69 § 1 k.k.

Zgodnie z treścią art. 42 § 3 k.k. należy orzec wobec oskarżonego dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych za prowadzenie pojazdu mechanicznego mimo uprzedniego skazania za podobny czyn. Przepis art. 43a § 2 k.k. obliguje do orzeczenia wobec niego świadczenia pieniężnego w kwocie co najmniej 10.000 złotych. Uiszczenie przez oskarżonego tego świadczenia w kwocie 12.000 złotych wynika z nieco lepszej sytuacji dochodowej oskarżonego, który podjął stałą pracę.

Obrońca z urzędu wykonała swoje obowiązki, lecz nie uzyskała stosownego wynagrodzenia, stąd zasądzono na jego rzecz odpowiednią kwotę ze środków budżetowych.

Oskarżony może po uprawomocnieniu się wyroku odbywać karę izolacyjną, wobec czego Sąd zwolnił go z obowiązku zwrotu kosztów sądowych, uznając że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe.